

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Responsa De Ivre Canonico Præsertim Novissimo

Zype, Frans van den

Antverpiæ, M. DC. XLV.

Resp. I. De approbatione sacerdotum, ad audiendas confessiones, & reprobatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73071)

riori ; ex actu inferri potentiam. quare qui interrogat , an placet scribere, simul implicat, an possit: & non tam per æquipollens, quam re ipsa hic subest interrogatio, & illius annotatio in utroque casu: & satisfactum est fini edicti, quem proloquitur, *vitandi dubij, & falsi.* quem imprimis spectandum, non verborum aucupia, etiam probant arrepta à Charunda vbi supra citata in hac ipsa materia. itaque hæc disputatio de iure est; non accusatio iudicij defuncti. qui cum non possit facere quin leges in suo testamento locum habeant; non præsumitur velle: ideoque non iudicium illius agnatus oppugnat; sed scripturæ formam: non illi iniuriatur; sed, an leges secutus sit quærit: eoque in illa disputatio victus, legato non excidit.

8.
Agnatus
qui defun-
cti iudicij
non accu-
sat legato
non exci-
dit.

etiã maximè amouibiles regulares ab administratione remoueri non possint ex causa infamante, & tanquam indigni; nisi causa cognita, probataque; *vt late diximus in l. r. Rom. nou. anal. de regul. n. 46* vt Rei hic dimissi pro suo demerito vbiq; contenduntur, sed causam cognitam esse, probatamque nullibi adiungitur. sed omnis fuisse videtur defensa monasterij exemptio, quæ indignum quem non reddit. cum vnusquisque ad defensionem iuris ecclesiæ suæ naturâ obligetur. si autem moderamen inculpate tutelæ excessum est; non mox ideo quis sit indignus, sed & hoc causæ cognitionem, & iudicis arbitrium exigit. & propterea *apud Barbof. in Collect. DD ad Conc. Trid. s. 23. c. 15. n. 50.* Urbanus VIII. decreuit, vt noua reprobationis causa, nõ quælibet assumatur; sed quæ ipsam confessionis materiam concernat. *per Breue. 30. Ian. 1629.* quò tamen reduxit S. Cong. 130. Aug. 1630. si scandalosè & inhonestè viuant approbati, aut delictum committant. *Barbof. ibid. n. 61.*

De pœnitentiis & remissionibus.

RESPONSVM I.

De approbatione sacerdotum, ad audiendas confessiones, & reprobatione.

Decreuit Concilium Trid. s. 23. c. 15. nullum sacerdotem nisi parochiale beneficium obtinentem, aut ab Episcopo approbatum posse confessiones audire secularium. De approbatione loquitur Concilium; de approbationis reuocatione nullam facit mentionem, illius ergo decisio ex iure communi sumenda est. eo declaratum est *in c. accepimus. X. de rit. & qualitat. præficiendor.* Episcopum qui aliquos approbavit, eisdem reprobare non posse; *nisi forte, inquit, postquam promoti fuerint, reddiderint se indignos.* quæ exceptio causæ cognitionem requirit, non ex libito permittitur. *vt diximus in Consult. can. de priuil. conf. 5.* cum

1.
Non ap-
probatus
non potest
confessio-
nes exci-
pere secu-
larium.

2.
Nec hodie
regularium
mulierum.

3.
De reuo-
catione
Concil. nõ
loquitur,
sed de ea ex
iure ref-
pondendū.

4.
Quod vbi
eam per-
mittat?

De approbationum huiusmodi reuocatione sæpe apud Interpretes Concilij Trid. quantum est & quidem feruidè admodum disputatum in diocesi Toletana, cum illius vicarius pluribus simul regularibus approbatis sine nouo examine, seu reprobatione, auditionem confessionum interdixisset. super qua re Discursus extat *ex Hispanico in latinum versus à Petro du Fay Doctore theologo prædicatore editus Gandau 1636.* In eo discursu referuntur plurima regularium priuilegia: atque inter cætera Clementis VII. vt semel præsentati non teneantur amplius præsentari: Pij V. bulla *incip. Romani, volamus,* inquit, eos, qui semel ab Episcopo suis præuio examine approbati fuerint; ab eodem Episcopo iterum non examinari: ab Episcopo autem successore, pro maiori conscientia sua quiete, examinari de nouo poterunt. quæ bul-

la reuocata non est per Gregoriū XIII. vt ad illam docet in compendio bullari Flautius Cherubin. & Quaranta in sum. bul. v. confessor. vbi citat declarationem Interpretum hanc; Congregatio Concilij censuit, Regulares ad audiendas in ciuitate & diocesi secularium confessiones semel ab Episcopo praeuio examine approbatos. iterum ab eodem Episcopo non esse examinandos. Caeterum a successore posse vti que examinari, iuxta constitutionem sanctae memoriae Pij V. datam id. Augusti. Pontificatus illius anno sexto. quae a felicitis recordationis Gregorio XIII. non est reuocata, per reductionem privilegiorum regularium ad terminos Concilij Tridentini. quippe vt diximus, Tridentinum de approbationis reuocatione non statuit.

Plures alias interpretationes in eandem sententiam idem Discursus recitat: sed praeter ceteris examiam relatae a Pasceio in prax. nou. p. 2. c. 1. §. 2. in sua. his verbis, Cum sacra Congregationi Cardinalium, negotijs Episcoporum, & regularium propositum, innotuerit confessarios regulares grauius conueni, quod ab Archiepiscopis, Episcopis locorum Ordinarijs, ab audiendis confessionibus quauis de causa indiscriminatem suspendantur, & propterea saepe contingere, vt ab eisdem Archiepiscopis, Episcopis, & locorum Ordinarijs, omnibus simul vnus conuentus confessarijs, confessiones audiendis facultas adimatur; Illustrissimi eiusdem sacrae Congregationis Patres, rati vix fieri posse, vt haec sine scandalo, magnaeque animarum pernicie contigant, re mature perpenſa, ad omnem scandali materiam submouendam, & quo magis spiritali piarum mentium consolationi consulatur: Statuunt & decernunt; Archiepiscopis, Episcopis alijsque locorum Ordinarijs, ad quos confessores approbandi ius spectat, confessarios regulares alias ab ipsis liberè approbatos, ab audiendis confessionibus suspendere minime licere; nisi ex noua causa, eaque ad confessionem ipsas perti-nente: aut ob non seruatum interdictum ab ipsis Ordinarijs positum. Statuunt

in super eisdem Archiepiscopos, Episcopos, locorumque Ordinarios confessiones audiendi, omnibus simul vnus conuentus regularibus confessarijs, eadem sacra congregatione inconsulta nullo pacto adimere posse. Quod quidem decretum; vt eisdem Illustrissimi Patres opportunum & necessarium duxerunt, ita inuolabiliter iubent obseruari, Roma 20. Nouembris 1615.

Quod porro ibi dicitur de interdicto non seruato, refertur ad c. 12. f. 25. de reg. Conc. Trid. non verò ad abrogandum c. cum dilect. de relig. dom. vbi censuræ nullae declarantur, latae ab Ordinarijs in exemptos, aut post appellationem. Reuocatio porro, de qua agitur, est omnium simul eiusdem Conuentus confessariorum.

Habet & alteram declarationem adductam ex Confectio in sum. tit. 17. c. 4. Regulares, inquit, qui ad confessiones audiendas generaliter ab Ordinarijs, eorumque examinatoribus idonei reperiuntur & approbati fuerint, generaliter quoque absque aliqua limitatione temporis, certorumque locorum, aut generis personarum admittantur in diocesi propria. De ceteris vero, qui non adeo idonei reperiuntur, si petierint se admitti, arbitrio Ordinarij relinquuntur.

Est & alia apud Barboſ. vbi sup. n. 54. debere Episcopum simpliciter idoneum, simpliciter approbare. Idem Discursus s. vnic. fol. 4. late deducit clausulam concessae facultatis ad beneplacitum duraturae, ex stylo & consuetudine inferi solitam, nihilominus esse perpetuam, quod saltem recipi potest, vt subfit arbitrio boni viri, quod non nisi ex causa noua, & numquam ex infamante, nisi cogita & probata, reuocationem admittet.

Sed & ipsum Concilium Trid. d. c. 15. approbationem, qualis ibi requiritur, dum quis idoneus indicatur, dari iubet: gratis, inquit, detur. vbi duo coniunguntur: vt & detur, & gratis. quod Concilij mandatum quoad exemptos delegationem

8. Simplicitate idonei sunt simpliciter approban. di.

9. Approbatio ad beneplacitum vt fit intelligenda?

10. In exemptis functio officio Ordinarij eos approbando, an deinde reprobare possit?

7. Non simul vnus loci omnes reuocari possunt.

gationem facit: delegatus autem mandati fines diligenter seruare debet. *c. super. & rot. tit. X. de off. deleg. l. 5. D. mand. & delegati officium expirat cum functus est officio: c. venerabili. c. literis. X. de off. deleg. v. cum iam suo functus esset officio ideoque post approbationem finitum est dicecesani officium in exemptis; nec iam potest probatos reprobare; & probationis commissæ fines ita debet seruare; vt simpliciter idoneos approbet simpliciter: neque condiciones vllas sibi non commissas adijciat. *d. c. super & c.**

Regulare
curatum
beneficiu
beneficent
comparan
di paroz
chis.

Quod autem hîc insuper de Confessore generali monasterij Ordinis S. Saluatoris dicitur esse argumentandum, sicut de sacerdotibus sæcularibus, cum accipat Iurisdictionem in moniales, & approbationem ab Episcopo; non sicut de Mendicantibus, qui à Papa: delegata autem iurisdictione sit reuocabilis à delegante: Respondeo claudicare talem Confessoris generalis, & sacerdotis secularis delegati comparationem: & rectius illius comparationem institui cum seculari parochio, imò prælato; cuius approbatio, nisi ex secuta indignitate, reuocari; aut iurisdictione, quæ ex officio tanquam ordinaria competat, nequit auferri; nisi ex causis iure expressis, ritè cognitis. *c. si constituerit. c. accedens. X. de accus. sed neque substitui, quilibet potest huiusmodi Confessori: sicut neque beneficium regulare, c. cum causam. X. de elect. prioratus. c. ea qua. 8. X. de stat. monach. aut prælatura infra Episcopatum, c. nullus. 28. de elect. in 6. clem. 1. eod. vel præbenda regularis conferri potest nisi regulari: *Trid. s. 14. c. 10.* vbi neque arandum dicitur in bo. ue & alino. *d. c. 10.* & porro si negetur hunc, de quo agitur, Confessorem fuisse titulo beneficiali; sed sola delegatione, delegati iurisdictionem cessare ex arbitrio delegantis: *l. Iudicium. D. de Iud. redit**

tamen solutio; vt iustum illud esse debeat; ex causa noua, ad confessionem pertinente; non infamante, nisi cognita & probata: & quæ de exemptis mox diximus, & de non omnibus simul reuocandis. *Vide que diximus supra de maior. & obed. r. 1. de regular. r. 8.*

RESPONSVM II.

Mulierì vt prædicatio sit interdicta?

VT soluere & ligare super terram, quod in celo ligatum sit, aut solutum; ita & prædicare euangelium, & docere omnes gentes apostolis successoribusque demandatum est. *Marci. c. ult. Matth. c. ult.* ita quidem vt non tantum laicis interdictum sit publice de fide disputare: *c. 2. s. 1. de heret. in 6. & prædicare: c. sicut. X. de heret. sed etiam neque omnibus clericis id sit permillum. c. adgimus 16. q. 1. nisi cuiusdam specialiter delegetur. *Nauar. cons. 7. de off. deleg. hodie solis fere sacerdotibus vñtatum. iuxta d. c. adgimus. olim quàm nunc frequentius diaconis commissum. sed commissum. nam quomodo prædicabunt, nisi mittantur? iuxta apostolum. c. cum ex inuanto. X. de heret. fuit nonnunquam & laicis olim, sed clericis tamen rogantibus, docere permillum. *mulier. d. 23.* at verd ex Bulla Leonis X. nulli hodie, nisi ex licentia superiorum. & ex Concilio *Trid. s. 5. c. 2. s. 24. c. 4.* nemini, nisi ab Episcopo approbato, concessum prædicare.**

Quare multò maxime interdictum est mulieribus, quamuis doctoris, id sibi muneris arrogare; docere, aut prædicare. *d. c. mulier. d. 23. vt D. Paulus 1. ad Corinth. s. 14. mulieres, inquit, in ecclesijs taceant. non enim permittitur eis loqui. turpe est enim mulieres loqui in ecclesia, quocirca & Clemens V. in clem. de re-*